

Osvojili smo Triglav

Končno smo dočakali. Težko pričakovan podvig na slovenski najvišji vrh Triglav. Zaradi svojega slovesa je Triglav želja praktično vsakega Slovenca, ki se vsaj malo ukvarja z rekreacijo in ima rad hojo navkreber. In tako smo Jaka Kosten, Tinkara Golja in Ula Robida vztrajali 8 let in dobili priložnost, da skupaj z izurjenimi pohodniki varno stopimo na očaka in postanemo tudi po znanem rekleu pravi Slovenci. Že konec šolskega leta smo dojeli, da bomo zares deležni strokovnega vodenja. Za nas so vodniki organizirali sestanek, kjer smo dobili osnovne informacije o pripravah na podvig. Med počitnicami smo pridno nabirali kondicijo in nakupili potrebno opremo. Nekaj dni pred odhodom smo nad kočo na Mestnem Vrhu tudi preizkusili obvezno opremo in našo fizično pripravljenost. Seveda je bila ta odprava za nas mačji kašelj, naši vodniki pa so nam dali zeleno luč, da lahko gremo.

V soboto, 20. 8. 2022, smo se pod vodstvom kočevskih vodnikov Tomaža Špeharja, Petra Pojeta, vodnice in mladinske mentorice Branke Rajner ter z izkušenim planincem Francem Šalamonom, ob treh zjutraj odpeljali izpred avtobusne postaje Kočevje v smeri Mojstrane proti doline Krme. Polni pričakovanj in želje po čim prejšnji osvojitvi vrha smo si na izhodiščni točki v dolini Krme obuli pohodne čevlje, preverili opremo, si oprtali težke nahrbtnike in se napotili zastavljenemu cilju naproti. Pot je bila mestoma lahka, ponekod težka, a mi smo jo z nasmeški na obrazih premagovali. Bilo je tudi zabavno, še posebej, ker je ostalo nerazvozlano kako je mentorica Branka v nahrbtnik dobila kamen. Lahko bi rekla, da je imela naša tura rdečo nit »kamni in osvojeni balvani.« Naši spremljevalci sploh niso bili »zateženi« odrasli, ampak prijetni sogovorniki, ki so nas ves čas animirali s smešnimi anekdotami in izjavami. Na poti smo srečali tudi krave in bika, ki se za nas niso zmenili. So pa naši vodniki povedali kakšno na njihov račun.

V Prgarci smo imeli prvo postojanko. Tam smo se okrepčali in ravno ko smo želeli nadaljevati pot, je na našo veliko žalost začelo deževati. Po uri in pol čakanja smo se glede na nekoliko izboljšano vremensko sliko odločili, da kljub dežju nadaljujemo pot. Seveda s pelerinami, ki so bile pripravljene v nahrbtnikih. Po markirani poti smo nadaljevali pohod v smeri Planike čez Kurico do Konjskega sedla (1782). Po dobrih sedmih urah hoje (s postankom zaradi dežja) in zabavanja z vodniki smo prišli do koč Planika (2401), kjer smo tudi končali odpravo za ta dan. Zaradi dežja in mokrih skal so se vodniki odločili, da je varneje, da se na Triglav povzpnejo naslednje jutro. Prijetno utrujeni smo se odpravili k počitku, saj smo želeli čim hitreje dočakati jutro. A tudi zjutraj ni šlo vse po načrtih. Ravno v času, ko smo se želeli odpraviti proti vrhu, je temen oblak prekrižal naše načrte.

Razočarani smo se vrnili v kočo in upali na izboljšanje vremena. Če bi vreme predolgo nagajalo, bi se nam lahko celo zgodilo, da ne bi osvojili cilja. A kdor čaka tudi dočaka pravi star pregovor. Kmalu se je nebo zjasnilo in posijalo je sonce. Takoj smo si naredili opremo in se začeli vzpenjati proti vrhu. Preko grebena in Malega Triglava smo se povzpeli na sam vrh Triglava, do Aljaževega stolpa. Pot je bila za nas tri nova, tudi s prepenjanjem po jeklenici smo se prvič soočili, a nismo imeli težav. V steni smo srečali veliko ljudi, tudi tujcev. Številni so se že vračali nazaj v dolino. Priložnost smo imeli videti tudi neodgovorno ravnanje nekaterih pohodnikov, katerih dejanja pa so se k sreči končala brez posledic. Na vrhu smo bili po običaju deležni krsta, prejeli čestitke in objeme. A občutka, da ti je uspelo, sreče, osebnega zadovoljstva, ki ga doživiš, ko prideš na vrh se ne da opisati z besedami. Enostavno to moraš doživeti. Fotografije, ki smo jih naredili pa nas bodo še dolgo spominjale na ta dan. Četudi bomo in prepričana sem, da bomo, še večkrat na vrhu, smo bili tokrat prvič. Lepote alpskega sveta, ki smo jih lahko občudovali v prelepah razgledih drugih slovenskih vrhov (Škratica, Rjavina, morje, Italija) bodo ostale v naših spominih za vedno. Ta nepozabna izkušnja, bo hkrati še en spomin na šolo Ob Rinži in mentorico Branko, ki nam je to omogočila.

Seveda nismo mogli dolgo ostati na vrhu, zato nas je čakal še spust v dolino, ki je bil prav tako razgiban in zabaven. Za povratek smo izbrali Vodnikovo pot, ki pelje do Pokljuke. Ustavili smo se v Vodnikovi koči, kjer smo si dolili sveže, hladne vode. Do Studorskega prevala (1892) ki je bil naš naslednji cilj je ponovno sledil ponovni vzpon. Kljub rahlo težkim nogam smo prišli tudi tja. Nato je sledil še spust do planine Konjščica (1438) od koder smo po travniku mimo sirarne zaključili pot na parkirišču, kjer nas je čakal prevoz. Med potjo smo videli tudi planiko, ki se sramežljivo skriva med kamenjem. Prijetno utrujeni, a zadovoljni smo se v poznih večernih urah vrnili v Kočevje.

Bogati za novo izkušnjo se zahvaljujemo vsem, ki ste nam to omogočili.

OŠ Ob Rinži in Branki Rajner

Planinskemu društvu Kočevje in Tomažu Špeharju ter Petru Pojetu

Občini Kočevje in

Francu Šalamonu, ki je že 44-krat stopil na očaka, za kar mu čestitamo.

Za MO planinskega društva zapisala: Ula Robida in Branka Rajner

